

ПРЕСУДА

Обвинетите да станат за да ја слушнат пресудата! - со силен глас викна главниот судија. Обвинетите, сите елегантно облечени, самоуверено се исправија пред судијата, како тие да го судат него, а не тој нив. Некои се смешкаа, други незаинтересирано погледнуваа во пораките на мобилните телефони, некроејќи ја здодевноста од бирократскиот процес на кој навикнаа во овие 15 транзициони години. Никој не се изненади од утринските изданија на весниците, кои ја пренесоа веста за пресудата, неколку часа пред таа да биде донесена, бидејќи сите ја знаеја единствената можна пресуда која може да се донесе во Македонија. Обично никој и не се интересираше да ги слушне тивките со срам изговорени зборови на главниот поротник "не се виновни", кои секогаш беа задушувани од задолжителната бучава од присутните. И тие, како и поротникот, срамежливо го криеја погледот, чувствувајќи ја вината која по изрекувањето на пресудата секогаш преминуваше кај нив. На силуваните девојки, ограбените старци, претепаните несреќници и на родителите на мртвите деца, кои во судницата беа донесени од малото пламенче, кое тлееше во нивните срца, им даваше надеж дека правдата е дело на Божјата рака, како што некогаш им раскажуваа дедовците и бабите, кои тоа го прочитале во од сите забравената книга наречена "Стара Сермија". А не како што беше обичај во мачната земја, дело на таа разголена статуа на слепа-Македонка, убава преубава, која во оваа земја наместо меч во раката држеше телефонска слушалка, со која можеше само да слуша но не и да зборува, бидејќи микрофонот беше намерно расипан уште во времето на доаѓањето на светлата иднина, кога се воведо обичајот таа, убавицата на правдата, да ја дели постелата со Искезениот, кој многу одамна ѝ го украде мечот. Па, несреќно оштетените, знаејќи го сè ова, обвинети за делата сторени против нив, гледаа брзо да ја напуштат судницата, не затоа што некој новинар се интересира за нивната судбина.

Одамна лажгописците во Македонија научиле дека не е добро за мачната земја ако пишуваат за маките на оштетените, бидејќи и без нивните маки земјата е мачна, премачна, што е општоприфатена вистина од сите. Поради срамот кој им тежеше, знаејќи дека нема бегство од вистината дека му припаѓаат на човечкиот род, остатокот од животот треба да го минат на животинска фарма, чиј стопан јавно се декларирал дека постои и кажа дека таму се прават неверојатни дејствија против човековите карактеристики. Стопанот и Искезениот со мечот во содејство ги ништат храброста, правдата, вистината, љубовта, верата и надежта. Дури се пофали дека тој е стопан на фармата и дека таму имало секакви, и овци, и шилежиња, дури и неколку кокошки и дека тие сега биле негови, во што никој не се посомнева, бидејќи тој-стопанот се потпиша со име и презиме под неговата изјава, која беше

јавно прочитана и заверена со печатот на највисокиот дом во мачната земја. Сите во судницата го знаеја тоа, обвинетите, обвинителот, поротата, и никој не го очекуваше тоа што допрва требаше да се случи, бидејќи заборавија на малото пламенче кое тлееше во срцата на оштетените, кои немајќи кој да ги прегрне се прегрнаа едни со други, негледајќи дека малите пламенчиња во нив се здружија во еден оган, кој ја зафати судницата. Прв го забележа стопанот на фармата, зашто тој добро ја знаеше моќта на малото пламенче, бидејќи тој лажно ја доби фармата, некогаш порано, претставувајќи се како мало пламенче, лажејќи ги оштетените, а заради тоа ги испрати шилежињата со врискање да го изгаснат малото пламенче. Но, беше предочна, бидејќи на местото на малото пламенче сега имаше оган, кој веќе ја зафати судницата, со некоја чудна тишина. По прашањето на судијата: "Дали ја донесов-

те пресудата?" и по потврдниот одговор од поротникот, следуваа друго бирократско прашање, кое сите го знаеја, и се однесуваше на тоа со колку гласови е донесена пресудата, а сите го знаеја одговорот кој секогаш гласеше "со мнозинство гласови". Одговор во неодредена форма, како што беа и одговорите на сите прашања во мачната земја, каде не постоеше бела и црна боја, туку само некоја неодредена сивкаста (така неодредено ја нарекуваа Македонците - "сивкаста"). Но, не и на овој Божји ден во оваа земја, која тие што многу знаеја ја нарекуваа Божја Земја, бидејќи не само во една книга читале дека така сакал Тој и така ја напишал во "Старата Сермија". И во таа Божја Земја на овој Божји ден сите го слушнаа тивкиот глас на поротникот, кој го направи својот најголем напор со шепот да го изговори зборот "едногласно". И со тоа одговори на прашањето на сега веќе страшниот судија, а неговиот одговор ги запре здивовите по улиците, ги разбуди заспаните, им ги отвори очите на обезнадежените, ги затопли обљубените, ги охрабри обесхрабрените, им ги здрви кос-

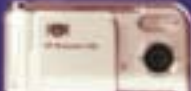
hpstore

ProMedia

...printeri, skeneri, multifunkcionalni uredi,
telefaks aparati, kopiri, ploteri, digitalni kameri...

PRODAŽBA I SERVIS

business partner

tel. 02/ 3215980

ките на обвинетите, бидејќи дури од времето кога затемне светлата иднина и пристигна транзицијата се немаше случено некоја судска одлука да се донесе едногласно. Сите ги начулија ушите да ја слушнат пресудата, а гласот на страшниот судија ечеше низ судницата: "По обвинението дека обвинетите не ја зборуваат светлината дека во Македонија, уште позната како мачна земја, Божја Земја, Земја на Големиот итн., кога тврдат дека нема човечки род кој ја сака и дека сите се членови на 'животинската фарма' во сопственост на стопанот и неговиот бизнис-партнер Искезениот, што одлучивте?" Заканувачки праша страшниот судија, гледајќи в очи поротникот. Тој, кутриот, почувствува болка на очната ретина, и неможејќи директно да одговори, се послужи со стара итрина, инаку долга практика на неговите предци, кои секогаш и од секого беа мачени по трагедијата која го снајде Големиот, кој заради страста кон убавата Персија ги испусти воините во Вавилонската јавна кука и ја остави земјата да ја глодаат кучиња скитници и мршојадци. И затоа тој беше проколнат од мајка му која го доела, а неговите свесно го забораваа и секогаш велеа дека Големиот не е од кај нив, мислејќи со тоа да ја избегнат одговорноста која тој им ја остави и која велеше Македонците вечно да ја носат светлината. Знаејќи го сè ова тој ја употреби итрината на неговите мачени предци, безгласно отворајќи ја устата, божем ги изговара зборовите, но неиспуштајќи глас. Така, очекувајќи соговорникот сам да си одговори на прашањето, кое сам го постави за така тој, поротникот, да ја избегне одговорноста која на Македонците им ја остави

Големиот и која никогаш не сакаа да ја прифатат. Но, на овој Божји ден страшниот судија громогласно го повторила она што го мимикаа усните на поротникот "виновни" и силно удри со чеканот на масата, за што немаше потреба, бидејќи во судницата владееше "штама", како што се именуваа Македонците. По навика, оштетените побрзаа тивко да ја напуштат судницата, новинарите беа збунети и не знаеја што да пишуваат. Сите во таа стара земја забораваа како се викаат и само паметеа дека се Македонци, кои некогаш Големиот, во сандали, ги водеше преку со снег покриените планини во земјата на малите зловни луѓе, кои со слонове се бранеа од светлината која тие ја носеа. И се сетија дека таа светлина ја понесоа од нивната земја, од рамнината заградена од три страни со планини, а од четврта со море. Се сетија на Големиот, така го нарекоа на прекар, бидејќи во младоста постојано зборуваа за Голема Македонија, но никој не му веруваше, се сетија на неговиот татко, го викаа Вториот, кој цел живот го мина во фрустрации и докажувања дека е подобар од неговиот татко, кој го викаа Првиот, се сетија како по Вториот, чии амбиции на сите им здодеаја, а најмногу од сè им здодеаја работата во полињата и воените маневри на кои ги тераше, па затоа го убија и на негово место го донесоа син му - Големиот (меѓу себе го нарекуваа "Будалата"), мислејќи дека ќе ги остави на раат, тој нивни најголем од сите богови, кои го познаваа во тоа време, се сетија дека Големиот секогаш им ја кажувал вистината, се сетија кога Големиот прв на Букефал ја премина реката меѓу двете сестри, Ајша и Европа, се сетија како Големиот со

тој ист меч го пресече јазолот на предрасудите кои ги раздвојуваше сестрите и со тоа ги побратими сите со сите, се сетија како Големиот остана во градот кој не беше негов, се сетија дека потоа, неможејќи да се договори кој да го замени Големиот, одлучија да не дојде никој на негово место, а тие самите никогаш повеќе да не ја прифатат судбината како што Македонците ја прекрстија одговорноста, и да забораваат на Големиот. Така и направија сè до Божјиот ден кога страшниот судија ја изрече пресудата, се сетија на времето до тој Божји ден кога кучиња скитници им ја глодаа земјата, се сетија на времето кога Тој го испрати својот син единец да чекори по нивната земја, се сетија дека Тој ја освети земјата нивна и им ги излекува маките, простувајќи им ги гревовите кои ги направија предводени од Големиот. Ним им ги даде тапиите од нивната земја и сè тоа го запиша во "Старата Сермија" за да ги има за век и веков. Затоа во тоа време сите на памет ја знаеја таа книга, со неа се раѓаа и умираа, се сетија како од благодарност кон Него, не само со пишан збор туку и со слики, ја раскажуваа "Старата Сермија" по нивните свети места, за да можат и оние кои ја немаа видено светлината да ја разберат пораката Негова. Се сетија и на зборовите Негови дека нивната одговорност (или судбина, како што ја нарекуваа), е да продолжат да ја носат светлината како и во времето на Големиот, бидејќи таа светлина им била

дадена од Него за нив, за тие да ја носат секаде и од тоа не можеле да побегнат зашто така Тој запишал во "Старата Сермија" и така требало да биде. Се сетија на сè тоа, и им изгледаше лесно, и маките исчезнаа, и солзите секнаа, и повторно почнаа да работат во полињата и да вежбаат маневри како во времето на Вториот, и да испраќаат војни во земјата на двете реки во градот каде Големиот ги остави коските, и повторно Воини Македонски ги искачуваа со снег прекриените Ајшини Планини, носејќи ја светлината, бидејќи Тој сакал така да биде, а од Неговата не се бегало...

- Кон крајот на ноември 2005 година во Македонија имаше испитување на јавното мислење, направено по најмодерна, дотогаш применета во светот, научна методологија, со прашањето "ЈА САКАТЕ ЛИ МАКЕДОНИЈА?", на што речиси сто проценти од испитаниците, кои нарачателот на испитувањето ги подели на Македонци по ген и на Македонци по место, одговорија потврдно (Извештај на ИНП од декември 2005).

- Македонија одговори позитивно на повикот на претседателот на САД, Џорџ Буш, и испрати свои војници во Авганистан и во Ирак каде нивниот ангажман беше високо оценет. За перформансите на македонските војници во Авганистан и во Ирак пишуваше и во професионалното воено списание Jane's Military Review.

Перо Димишоски

Рубриците ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.

DIGITAL FOTO & LIMOUSINE SERVICE
JASMINA

tel.rab ++ 389-02-3062-018
tel.fax ++ 389-02-3063-425
SKOPJE, MAKEDONIJA

**СЛИКАЊЕ И СНИМАЊЕ НА ВАШИТЕ
СВАДБИ И СВЕЧЕНОСТИ СО ДИГИТАЛНА ФОТО ОПРЕМА**

WWW.FOTOJASMINA.COM.MK
e-mail.fotodigital.jasmina@yahoo.com